त्सकाशमन्धीभूतो ऽयं ब्राह्मणः किं मम करिष्यतीति निःशङ्कः प्रति दिनमभ्येति । अथान्येद्युस्तं प्रविशन्तमभ्यासगतं दृष्ट्वा केशैर्गृहीत्वा लगुडपाल्लीप्रभृतिप्रहरैस्तावदताडयत् । यावदसौ पञ्चत्वमाप । तामपि दुष्टपत्नीं छिन्ननासिकां कृत्वा विससर्ज । अतो ऽहं ब्रवीमि ।

५ सर्वमेतद्विजानामि यथा वाह्यो ऽस्मि दर्दुरैः ।
किञ्चित् कालं प्रतीक्ष्यो ऽहं घृतान्धो ब्राह्मणो यथा ॥२५१॥

अथ मन्दविषो ऽर्त्तलीनमवहस्य पुनरपि मण्डूका विविधास्वादा इति तदेवाब्रवीत् । अथ जलपादस्तच्छ्रुत्वा सुतरां व्यग्रहृदयः किमनेनाभिहितमिति तमपृच्छत् । भद्र किं त्वयाभिहितं । इदं विरुद्धं वच ।
१० अथासावाकारप्रच्छादनार्थं न किञ्चिदित्यब्रवीत् । तथैव कृतकवचन व्यामोहितचित्तो जलपादस्तस्य दुष्टाभिसन्धिं नावबुध्यते । किं बहुना तथा तेन सर्वे ऽपि भक्षिता यथा बीजमात्रमपि नावशिष्टं । अतो ऽहं ब्रवीमि ।

स्कन्धेनापि वहेच्छत्रुं कालमासाद्य बुद्धिमान् ।
१५ महता कृष्णसर्पेण मण्डूका बहवो हताः ॥२५२॥

अथ राजन् यथा मन्दविषेण बुद्धिबलेन मण्डूका निहताः । तथा मयापि सर्वे ऽपि वैरिण इति । साधु चेदमुच्यते ।

वने प्रज्वलितो वह्निर्दहन् मूलानि रक्षति ।
स मूलोन्मूलनं कुर्याद्वार्योघो मृदुशीतलः ॥२५३॥

२० मेघवर्ण आह । तात सत्यमेवैतत् । ये महात्मानो भवन्ति ते महासत्त्वा आपद्गता अपि प्रारब्धं न सर्जन्ति । उक्तं च यतः ।

महत्त्वमेतन्महतां नयालङ्कारधारिणां ।
न मुञ्चन्ति यदारब्धं कृच्छ्रे ऽपि व्यसनोदये ॥२५४॥

तथा च । प्रारभ्यते न खलु विघ्नभयेन नीचैः ।
२५ प्रारभ्य विघ्नविहता विरमन्ति मध्याः ।